

DÓZERHIT – 6. A most hit

Bor Ferenc

Ságvár, 2013. 08. 19.

Drága mennyei Atyán, az Úr Jézus Krisztus szent nevében köszöntünk Téged a királyi székedben. Hálát adunk Atyám az Úr Jézus Krisztus bevégzett munkájáért. Köszönjük Úr Jézus a tisztító drága szent véredet, ami által a trónterembe léphetünk, tisztán és megigazultan. Köszönjük, hogy Te elhozta az üdvösséget a számunkra.

S mindazok, akik befogadtak a szívükbe, megkérték, hogy legyél az életük Ura és Megváltója, azok újjászülettek, üdvösséget nyertek, befogadták az örök életet. Így a földről való távozásuk után Nálad lakozhatnak a Te végtelen szeretetedben és dicsőségedben.

Köszönjük Atyám az Igédet, amit nekünk adtál, és hálát adunk, hogy mi megismerhettük az Ige világosságát, és növekedhetünk ebben, a Jézus nevében. Köszönjük Uram, a drága szíveket, akiket ma elhoztál. Hálát adunk Uram a Te jelenlétedért, a Te érintésedért. Kiárasztjuk Jézus nevében a békesség és vigasztalás szellemét.

Köszönjük neked Uram a Te munkálkodásodat a testekben, a Szent Szellem ereje által. Köszönjük a drága kenetedet, amely megtöri az ígát. Köszönjük Uram a növekedést, ami Tőled származik. Neked adunk Uram minden dicsőséget, mennyen és földön, az Úr Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.

Köszöntsd a szomszédodat, és erősítsd meg a következő köszöntéssel: Higgyc, amint megmondatott! Szeretettel köszöntünk benneteket. Úrvacsorával fogjuk ma kezdeni, előtte egy bejelenteni valónk van.

Ici testvérünk szombat óta új címen található. Ahogy Pál apostol írja a **Filippi 1,21-ben: Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. Őt nagy nyereség érte!** Az elköltözés pillanatától kezdve az *Úr szeretetét* élvezi. Pál apostol *vigasztal* bennünket, többek között az **1Thessalonika 4,18-ban is: Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.**

A Bibliát ismerő ember több világossággal rendelkezik, mint a vallásos ember. Mi bibliai gyülekezet vagyunk és a világosságunk is nagyobb, s pozitívabban látunk dolgokat. Nem veszítettük el őt, ő csak *előrement* és mi követjük őt.

Ne keressük az okát, hogy miért nem töltötte be az éveinek a számát. Kenneth Haginnak azt mondta az Úr, hogy ez kizárólag az Úr Jézusra, illetve az illetőre tartozik. A *sírás* egy biztonsági szelep, hogy a lélek ne sérüljön. Ha valaki sírni akar, nyugodtan sírja ki magát. Ha máshol nem, akkor otthon vonuljon földre, és engedje ki a könnyeit.

Viszont nem szabad megengedni a *gyász szellemét*, hogy valakire rátelepüljön, mert az a sötétség oldaláról származik. Budapesten nem régen volt ezzel kapcsolatban egy bizonyosság, hogy egy fiatal keresztény a kedvenc háziállatát veszítette el, és olyan mély lelki fájdalom kísérte ezt a veszteséget, hogy ez ajtót nyitott az ellenségnek, és egy komoly gerincproblémája keletkezett ebből.

Mindaddig, amíg Ici a *földön tartózkodott*, mindannyian valamilyen formában imádkoztunk érte, támogattuk a hitét, hitbuzdító SMS-eket kapott, látogattuk őt. Múlt héten szerencsém volt személyesen is felkeresni. Most, miután ő *előrement*, nekünk a hozzátartozókért kell imádkozni, és kiárasztjuk felettük a vigasztalás és békesség Szellemét.

Azt a *munkát*, amit Ici végzett, azt nekünk folytatni kell, ugyanolyan tempóval. Mert az *elveszett lelkeket* továbbra is meg kell *menteni*. És rajta keresztül az Úr nagyon sok lelket megmentett, és *bevitt* Isten királyságába.

Természetes, hogy hiányzik. Elsősorban a családnak, a közeli rokonságnak, hozzátartozóknak, ismerősöknek, de ugyanígy hiányzik a gyülekezetnek és a pásztornak is. Ezt az *úrt* egyedül az Úr Jézus tudja *betölteni*. Én már a felkérést meg is tettem Irma felé, hogy rendeljen egy koszorút. Bízom benne, hogy az Úr helyezte a szívemre, hogy milyen felirat legyen a szalagon.

Mert igazából nem búcsúzunk, mert attól búcsúzunk, akit többet nem látunk. Mi fogjuk látni őt, amikor az Úrnál leszünk, fogunk *találkozni* vele. Tehát nekem az jött a szívemre, hogy a szalag egyik szára annyit írassunk, hogy „Filippi 1,21”, a másik pedig „KSZE Ságvár”. Ebben a versben mondja Pál azt, hogy nekem az élet Krisztus, a meghalás nyereség. Olyan gyönyörű ez az Ige.

Úrvacsorával folytatjuk. Úrvacsora keretében *megerősítjük* a szövetséget az Úrral. Az úrvacsora keretében a *kenyér* jelenti az Úr Jézus megtört testét. Amikor a kenyeret magadhoz veszed, akkor gyakorlatilag a *gyógyulást* veszed magadhoz. Mert az Ő megtört teste hozta el számunkra az egészséget. A *bor* pedig a szent vért jelképezi, amely bennünket *tisztára mosott*, igazzá tett. És ez mind megköszönjük az Úr Jézusnak.

1Korinthusi 11,23-26.

26. Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret,

24. És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Köszönöm Úr Jézus a *megtört testedet*, ami által *birtokolhatom* a szent egészséget. Ámen.

25. Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz újszövetség az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Köszönöm Úr Jézus a kiontott drága *szent véredet*, amely engem *tisztára mosott*, a múlt, a jelen és a jövő vonatkozásában. Ámen.

26. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend. Ámen.

Természetesen közben feltámadt Jézus és él!

Folytatjuk a DÓZERHIT sorozatot, amelyből a 6. rész következik. A mai tanítás címe: *A most hit*. Ez a tanítás nem függ össze azzal, hogy Budapesten a tegnapi tanításnak is ez volt a címe. Nem függ össze ennek a tanításnak a tartalma az elmúlt napok eseményeivel sem. A mai téma a Szent Szellem vezetése által van.

Ábrahám nagyon sokáig gyermektelen volt. Egyszer Isten megjelent neki és ígéretet tett. Ekkor Ábrám 99 éves, Sára pedig 10 évvel fiatalabb. A fizikai törvények szerint ilyen *időskorú* embereknek nem lehetne gyermeke. De Isten tett egy *ígéretet*. Kezdjük az Ige olvasást:

1Mózes 17,5.

5. És ne neveztesék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népem sokaságának atyjává tettelek téged. Ámen.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy „tettelek téged”, azaz már *megtörtént*. Tényként közli Isten Ábrámmal. Ha átolvassátok ezt a részt, akkor meg fogjátok látni, hogy az ígéretet követően *25 évet várt* Ábrahám és Sára, hogy *valóságra* jöjjön a gyermek. Ugyanezt megtaláljuk a Róma 4. fejezetében is.

Isten azt mondta Ábrámnak, hogy sok nép atyjává *tettelek* téged. Nem hogy majd leszel, egyszer, valamikor, hanem *már tettelek* téged. Kész *tény*. Ábrahám teljesen *elhitte*, hogy Isten a *szavát beteljesíti*. Mert Isten beteljesíti a szavát, de emberek nem mindig. Ezért szól az Úr a következő versen keresztül:

Prédikátor 5,4.

4. Mikor Istennek fogadást teszel, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. Amit fogadsz, megteljesítsd! Ámen.

Amit *ígérsz*, azt megteljesítsd. Tehát Ábrahám hitte, hogy Isten a *szavát beteljesíti*, és ugyanúgy *előszólítja* azt a gyermeket, mint a teremtéskor – a Biblia elején az első fejezetben olvasható – a különböző dolgokat: a növényvilágot, állatvilágot és a többi.

A *hit* az mindig *jelen idejű!* Aki úgy gondolkodik, és azt mondja, hogy: hát, talán, majd valamikor megkapom – az *csak remény*, és soha nem fogja elnyerni az óhajtott dolgot.

Zsidó 11,1. Angol fordítás

NamárMOST a hit a remélt dolgok alapja, a nem látott dolgok bizonyítéka.

Mi az első szó? NamárMOST, tehát *most!* A hit az *most hit*. A remény nincs azon a szinten, mint a hit. A *remény* az egy sokkal *alacsonyabb szinten* áll. Nem azt mondom, hogy reményre nincs szükség, de a remény nem tudja helyettesíteni a hitet.

Mert a *hit* az, ami *megragadja* a szellemi világban megfogant kívánságot, és *áthozza* azokat a valóságba. Azaz a *jelen időben* működik. Aki *nem a most időben* működik, az gyakorlatilag *nem hitben* működik.

A *hit* lényege a *jelen idő*. Ne felejtjük el, hogy *Isten* is a *folytonos jelenben* működik. Tehát akkor vagyunk mi Istennel *közös nevezőn*, ha mi is a *most hitben*, a *jelen hitben* működünk. Például valamiért imádkozunk, és utána hisszük és tudjuk, hogy a kérés pillanatában *Ő megválaszolta*, ezért az megvan nekünk. Megköszönjük, és utána azt a megfogant dolgot hozzuk a hitünkkel a valóságba.

Nekem is *most* világosodik és tisztul egyre jobban az a *három lépés*, amit a múlt héten már érintettünk: valamiért *imádkozunk*, utána hitben elfogadjuk, hogy Isten *megválaszolta*, így megvan nekünk, és a harmadik lépés, hogy *valóságba fog jönni* egy idő múlva.

Ez lehet nagyon rövid idő is és lehet hosszabb idő is. Erre példa is volt a múlt héten: egy szolgáló repülőt kért és pár év múlva jött meg a pénz a repülő megvásárlására. Az ima megválaszolása nem az, amikor valóságba jön a kívánt dolog, amikor a kezemben tarthatom.

Az első lépés, *kérés* Jézus nevében. A *megválaszolás* az imával egy időben történik. Amikor a kezemben tartom, akkor *jött valóságba* az imaválasz. Ez egy harmadik fogalom. Tehát fontos, hogy pontosan fogalmazzunk, hogy mindenki ugyanazt értse a dolgok alatt, amit érteni kell.

Ábrahám annak megfelelően *gyakorolta* a hitét, amint *megmondattott*. Amit Isten *ígért*, ő abban árasztotta ki a hitét. Az *ígéret* és a *valóságba jövetel* között – mint említettem, ez 25 év volt – Ábrahám *nem tekintett* a láthatókra, az érzésekre, az ellentétes gondolatokra.

Ő abban hitt, hogy Isten *már el is végezte*, már őt sok nép atyjává, sok nemzet atyjává tette, függetlenül attól, hogy ez látható, vagy nem látható. A hit a *nem létezőkről* úgy beszél, mintha *már meglennének*. És utána jön csak *valóságba*.

A nem hitben járó *világi* emberek ezt *bolondságnak* tartják, mert ők *fejhittel* rendelkeznek, amiről a múlt héten tanultunk. Csak azt hiszik el, amit meg tudnak fogni, amit látnak, úgy, ahogy Tamás is.

Annak a *hitnek*, ami a nem létezőt *meglévőnek* nevezi, következő a gyümölcse: a hitünk *valóságba szólítja*, a nem látható világból *át szállítja* a fizikai világba a vágyott dolgot, hogy az *megnyilvánuljon*, testet öltjön, kézzel fogható legyen.

Ábrahám a 25 év alatt nem a józan eszét követte. Azaz *nem a láthatókra* tekintett, mert akkor nem lett volna meg a gyermekáldás. A Biblia nem ír ilyet, hogy Ábrahám a józan eszét követte volna. Ő sziklaszilárdan *hitt*, amint *megmondattott*.

Kenneth Hagint is átsegítette az a felismerés, amit Ábrahám kapott Istentől. Ennek következtében Ábrahám *eltökélten hitt* Isten ígéretében, 100%-osan, hogy Isten azt *megcselekszi*.

Ábrahám *levette* a figyelmét a *hitét támadó*, ellentmondó körülményekről, amelyek úgy szólnak: úgysem lesz meg az neked, te már aggastyán vagy, te már 100 éves vagy, hogyan lehetne így neked gyermeked? Sára is már közel volt a 100 évhez. Lehet, hogy voltak, akik a környezetükben ezt szajkózták feléjük, de ő a figyelmét levette mindezekről.

A szívében mindvégig *kitartott* a megvallása mellett, ami úgy szólt, hogy hiszek, amint megmondattott. Nem engedte, hogy a hitétől bármi is *eltántorítsa*. Sem a látás, sem az érzékelés. Ő az ellentmondó körülményektől függetlenül, *hitben járt*. Ő hitben járt, és nem engedett meg semmi *hitromboló* tényezőt.

Tehát nem engedte Ábrahám, hogy bármi is *eltántorítsa* a hitettől. Ennek az eredménye magasan *túlszárnyalt* minden elképzelést, mert 125 évesen, Sára pedig 116 évesen gyermeket fogant és szült. De ez mind annak köszönhető, hogy *kitartott* a hite és az ígélet mellett.

Amikor sikerül meggyőzni az embereket, hogy az *Igére támaszkodva* cselekedjenek, az *Igébe kapaszkodjanak* – úgy, mint a villamoson, vagy a metrón a fogantyúba –, onnantól nagyon egyszerű *elvezetni* az embereket a *gyógyulásig*. Csak azt kell elérni, hogy belekapaszkodjanak az Igébe.

A Szent Szellem *ajándékai* számos módon szolgálnak felénk, a világi betegek felé. Rendelkezésünkre áll még a Szent Szellem kenetével teljes *ima* is, ami egy erőteljes ima. Isten *erejét* az fogja *aktivizálni* minden esetben, hogyha valaki *elhiszi* Isten Igéjét, és bátorsággal *megcselekszi*.

Tegnap a pesti alkalom bizonyságokkal kezdődött. Vidéken volt Sanders pásztnak a szolgálata, több is. Az egyik helyen volt olyan hölgy, aki 9 éve ült toló-kocsiban, szklerózis multiplex betegségben, amit gyógyíthatatlannak minősítettek.

És Isten dicsőségére ő a tolószékből úgy *fölpattant*, mint az ékes kapunál a sánta. Kiszaladt az utcára, 30 ember utána, majd visszaszaladtak. Volt még sok más gyógyulás is, de ez ragadta meg a figyelmemet.

Hasonló eset fog most következni Kenneth Hagin szolgálatából. Két egymással ellentétben álló bizonyság fog következni. Hiszem, hogy az Úr ad neked *világosságot* ebből a két esetből, hogy a gyógyulást hogyan lehet megragadni, illetve a másik hölgy miért nem tudta elvenni.

Kenneth Hagin alkalmára elhoztak egy 76 éves hölgyet, aki 6 éve béna volt, és toló-kocsiban ült. Az alkalom során Isten *ereje kiáradt*, kezdődött a gyógyító sor, s mivel 500-an voltak, elég sok időbe telt, amíg Hagin a végére ért a kézzel való imádságban.

Mire a gyógyító sor végére ért, a *kenet felemelkedett*. Ilyen elő szokott fordulni, ez nem rendkívüli dolog. Mire odaért volna a tolószékes hölgyhöz, a gyógyító kenet már nem volt jelen. Hagin viszont tudta, hogy ennek az asszonynak ez az egyetlen lehetősége a gyógyulásra, mert messziről jött, s a következő este nem fog tudni eljönni.

És felmerült a kérdés, akkor most hogyan szolgáljon felé? Elöljárónk mindig azt tanítja, hogyha nincs jelen a kenet, akkor szóljuk az *Igét* és imádkozzunk *kézzel*, Jézus cselekedeteit cselekedve. Mert a kézzel való *ajándéktól függetlenül* is működik.

Hagin odament a hölgyhöz, és feltett egy kérdést: – Tudtad, hogy *már meggyógyultál?* A hölgynek a szeme kikerekedett és megkérdezte: – Tényleg? Azt mondta Hagin, hogy ezt *bebizonyítom*. Légy szíves, olvasd el az 1Péter 2,24-et. A hölgy fölolvasta.

Hagin megkérdezte, hogy *milyen időben* áll az, hogy *meggyógyultatok?* Ez szíven találta a hölgyet, mert azt mondta, hogy *ez múlt idő*, s akkor *rám is vonatkozik!* Akik azt mondják, hogy igen, ez rám is vonatkozik, *de* én még mindig érzem, hogy itt bök, ott fáj, én még mindig beteg vagyok, gyakorlatilag ők a *hitetlenségüket* árulják el ezzel.

A *kételkedést* az ördög ülteti az elmékbe, hogy *uralmat* vehessen a *gondolatokon* keresztül az ember felett. Hogy ez ne következhesse be, Hagin gyorsan megkérte: – Emeld fel a kezeidet, és dicsérd az Urat a gyógyulásodért!

Mert előtte ő maga jelentette ki, hogy *ez múlt idő* és *rám is vonatkozik*. Ragyogó arccal adott *hálát* Istennek, hogy boldog vagyok, mert meggyógyultam és újra járhatok. Ez a hölgy a szívében felbuzgó *hitének* a *szavaival* hangot adott.

Teljesen elhitte, amit az Ige mondott. Abban *gyakorolta* a hitét, hogy az *Ő sebeivel* meggyógyultunk. A *szavai elárulták*, hogy valóban hitben jár, mégpedig a *most hitet* használta, hogy most meg van nekem. Az *Ige* akkor fog *működni* a számunkra is, amikor a *helyes időben* cselekszünk, azaz a *jelen hitben* működünk!

Hagin felkérte a gyülekezetet, hogy csatlakozzon a hölgy hálaadásához, és *együtt adjanak hálát* a hölgy gyógyulásáért. Ekkor a hölgy még mindig a toló-kocsiban ült. A közös dicséret után Hagin felszólította a hölgyet, úgy ahogy az ékes kapunál is a sántát: – Kelj fel, és járj!

És a hölgy felugrott, *épen* és egészségesen. Ugrándozott, táncra perdült és örömkialtásokban tört ki. Kenneth Hagin rossznéven vette, hogy egy hamis információ terjedt el ezzel a csodával kapcsolatban. Azt terjesztették ugyanis, hogy Hagin gyógyította meg ezt az asszonyt. Ő pedig tiltakozott, hogy semmi közöm hozzá, én csak a hitét erősítettem meg az Igével.

Az asszony hite hozta *valóságba* a gyógyulását. A hölgy a hitét *összhangba* hozta az Igével és az Ige alapján *cselekedett*. Ez a hölgy *ráébredt* arra, hogy 2 évezrede *joga van* a gyógyuláshoz! Amíg ő 6 évig a tolószékben ült, Isten ez idő alatt is *egészségesnek látta*, a Krisztus *megváltó munkáján* keresztül.

A 6 évig sajnos nem a megfelelő igeidőben gyakorolta hitét, csak *kereste a gyógyulását*: majd megkapom, majd megszerzem, egyszer majd meglesz nekem. Látjátok, hogy mekkora különbség van, hogy *most hitben* működünk, vagy csak *reménykedünk* a jövőnkét illetően.

Miután Isten kegyelméből megtörtént ez a csodálatos gyógyulás, Kenneth Hagin kapott egy kérdést egy másik testvérnőtől. Hogyha Isten őt meggyógyította, akkor *engem miért nem?* Kenneth Hagin elmondja, hogy gyakran sírva szállt be az autójába, mert látta, hogy a hallgatóság semmit nem értett meg az üzenetből.

Nem értették meg a kereszten bevégzett munkát és a most hitnek a jelentőségét. Gyakran a hívők *bezárják* az elméjüket, és *nem elmélkednek* az Igén. Pedig az Ige a szívbe csak az *elmén keresztül* tud bejutni akkor, ha a hívők az elméjüket megnyitják, és *utat engednek* az Igének.

Hasonlíthatnám ezt egy csúszdához is. A csúszdára fel kell mászni, majd le kell csúszni. Így csúszik le az Ige az elmélkedést követően az *elméből a szívbe*. Természetesen mindenki imádkozhatja maga felett: a kijelentés, bölcsesség és tisztánlátás szellemét kiárasztom magam felett, és ez benne is van az Imakönyvünkben.

Kenneth Hagin azt mondta ennek a kérdező asszonynak, hogy Isten *már mindent megtett* a gyógyulásod érdekében. Az asszony – félreértve a választ – elkeseredett, hogy ugye akkor engem *már nem* fog meggyógyítani. Kenneth Hagin pontosított, hogy Jézus már akkor *lehetővé tette*, hogy meggyógyulj, amikor Ő *kifizette* a gyógyulásod árát!

Erre az asszony elmondta a saját véleményét az 1Péter 2,24-ről. Sok esetben ebben van a probléma gyökere. Az emberek nem az Ige alapján cselekszenek, hanem a gondolataik alapján lépnek és az *Igére fittyet hánynak*.

Ez a hölgy azt jelentette ki, hogy *remélem*, valamikor, majd egyszer meg fog gyógyítani Isten. Hagin erre mit tudott válaszolni? Nem fog! Nem fog, mert *már megtette*. Itt azt kell megérteni, hogy mikortól is vagyunk *jogosultak* a gyógyulásunkat *átvenni*?

Igazából nekünk is a pontosabb megfogalmazásra kell törekedni, mert sokszor azt mondjuk, hogy Isten meggyógyította ezt, Isten meggyógyította azt. Ez igaz, valamilyen mértékben és csodálatos dolog, s köszönjük az Úrnak, de gyakorlatilag a gyógyulásért az Úr Jézus az *árat 2 évezrede* *kifizette*.

Isten nem most fog meggyógyítani, hanem a hívő *felébredt hite* fogja *megragadni* a *megváltás* bevégzett művét. Az ő hite fogja *valóságba hozni* a gyógyulást. Jézusnak nem kell még egyszer keresztre mennie, hogy Kispista Jóskát meggyógyítsa, mert Ő már ezt elvégezte.

Ha otthon az éléskamrában van egy magas állvány, és a legfelső polcon van valami, amit szeretnél megkaparintani, akkor azt az alacsonyabb termetűek nem érik el. Ha ennek az állványnak minden polca tele van, akkor könnyen el tudod venni az alsó polcra is.

De ha már csak a felső polcon van a kívánt dolog, akkor ahhoz valamit kell *tenni*. Mint ahogy a bevásárlóközpontban nem egyszer fel kell az embernek tornásznia magát a legfelső polcra, mert alul már minden kifogyott.

Vagy a segítségét kérem valakinek, vagy ha van a közelbe egy zsámoly, akkor felmászok. Tehát ha az, amit szeretnél elérni, nincs kézközben, nincs elérhető közelben, akkor *neked kell tenni* azért valamit. Nem az Úr Jézusnak, mert Ő már *odakészítette* a polcra az áldásokat. Igazából 700 áldás közül válogathatunk, ennyit említ a Biblia.

Ha valaki meggyógyul, akkor az a helyes megfogalmazás, hogy *felébredt a hite* és ezáltal *el tudta venni* a gyógyulását, valóságba tudta hozni a gyógyulását – azt, amit Jézus már két évezrede *kifizetett*. Ez a pontos megfogalmazás.

Ha *gyakorolni* kezded a hitedet az Igében, akkor rövidesen meg is fog *nyilvánulni* az. Láthatóvá válik. Az Ige jelen idő, a *hit jelen idő*. És olvastuk a Zsidó 11,1-ben az angol verziót, amelynek az első szava: *namárMOST*. Benne van a *most*, s a *most* pedig *jelen idő*.

A *zátonyra futás* oka sok esetben az, hogy elvetik a *kétkedésnek* a magját a hívők, azaz *kimondják* a szájukkal a kétkedést. Pedig, ahogy a múlt héten is tanultuk, a *hit a szívben* akkor is *működik*, ha az ember elméje kétkedik. A hívőknek mindig csak a *hit szavát* lenne szabad kimondaniuk, és nem a kétkedés szavait.

Róma 4,17-21.

17. Amint meg van írva, hogy: sok nép atyjává tettelek téged. Az előtt az Isten előtt, akiben hitt, aki a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglévőket.

18. Aki a reménytelenség ellenére elvárással hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondattott: Így leszen a te magod.

19. És hitében erős lévén, nem tekintett az ő már elhalt testére, mintegy százesztendő lévén, sem Sárának elhalt méhére;

20. Az Istennek ígéretében sem kétkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek.

21. És teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti. Ámen.

Tamással ellentétben, Ábrahám a szerint hitt, *amint megmondattott*. Isten a *hit Istene*. Így kezdődik a Biblia első fejezete: Isten *szólt és lett*. Mi nem lehetünk mások, mint a hit Istennek a *hit gyermekei*. Mert nekünk is hitben kell működnünk, és *hitben előszólítani* dolgokat.

Ha az ördög gyermekei tehetik azt, amit az atyjuk, tehát hazudhatnak, lophatnak, akkor Isten gyermekei miért nem tehetnék ugyanazt, amit a mennyei Atyjuk? Tehetik bizony. Ezért a mi *cselekedeteinket a hitnek* kell jellemeznie! A *hit* mindig *valóságba szólítja* a még nem létezőt!

Aki az *érzékszervére* hagyatkozik, az nem tudja élvezni a hitből származó *hasznot*. Hiszem, hogy Isten adott a hallgatóságnak *világosságot*, és bizonyára kaptatok az eddig még nyitott kérdésekre is *választ*. Én is így szoktam, hogy a tanításokból is veszek el válaszokat.

Tehát a lényeg az, hogy a *remény* az egy távoli jövő, ami nem elvetendő, de egyedül a *most hit* tudja megragadni az imáink válaszát. Van az *imakérés*, Atya részéről a *megválaszolás*, és egy kis idő múlva az imaválasz *valóságba jövedele*. Ez három különböző dolog. Jövő héten folytatjuk, mert ez egy nagyon izgalmas téma.

A gyógyulásokat a „hit kezével” kinyúlva vegyétek el. Isten tudja, hogy épp mire van szükségetek és gondoskodik rólatok. Dicsőség Neki! Higgy az Igének teljes mértékben, a szerint cselekedj és az gyümölcsöt terem az életedben, a Jézus nevében! Szabadulás, gyógyulást, áttörést fogsz látni az életedben, a Jézus nevében!

Köszönjük Atyám az Úr Jézus Krisztus *bevégzett munkáját*! Hálát adunk Úr Jézus a *megettört testedért*, ami alapján *birtokolhatjuk a szent egészséget*, a Jézus Krisztus szent nevében! Hallelúja, dicsőség neked Uram, mindörökkön örökké. Ámen.

Az előző vasárnapi tanításból adok összefoglalót a számotokra: Az előző hétvégén két esküvő is volt Budapesten, szombaton egy fiatal pár, vasárnap délután pedig egy idősebb házaspár *kötötte össze* az életét az Úr előtt.

Ők már házások voltak, de a szívükben *kijelentést* kaptak arról, hogy az Úr előtt is milyen gyümölcsöző összekötni az életüket. Pontosan úgy hangzott el, hogy az *Úr előtt egybekapcsolt* életek, azok gyakorlatilag egy *új szellemi egységet* képviselnek. Mert azt mondja az Ige, hogy ketten lesznek egy testté.

Tanítás címe az volt, hogy a hitünk legyőzte a világot, és ez egyébként folytatódott tegnap. A *gyülekezetbe járás* nem pótolható semmivel. Ugyanis a Szent Szellem ott – mármint a gyülekezetben – olyan *munkát* végez, amit otthon egyedül nem tud. Tehát amikor otthon vagy egyedül, nem mindent tud elvégezni.

Az ördögnek, az ellenség dolgainak egy *hatékonyabb ellenállást* kell tanúsítani. Olyasformán, mint amikor mérges vagy a lopkodó kutyádra vagy a macskádra. *Hatalommal* kell szólni, és nemcsak egyszer, hanem *folyamatosan*. Tudjátok, a piaci légy is mindig visszarepül az asztalra.

A hitnek egy *ismérve* is lehet az, hogy a *hit* mindig *kineveti* az ördögöt. Ha kap valaki egy rossz jelentést, és tud rajta nevetni, az azért lehetséges, mert tudja, hogy a „másik jelentésben” – Isten Igéjében, a megváltásban – mi áll.

Akkor ő *hitből tud nevetni* azon, hogy az egy ördögi hazugság, megtévesztés, ami a diagnózisban fel van tüntetve. Bizony vannak olyan esetek, amikor valóban nem volt helyes a diagnózis. Alaptalan volt ilyen, vagy olyan oknál fogva.

A *hitted felfejlesztve* egy *szellemi erőművé* válik! A hit fejlesztése minden héten történik itt, és hét közben otthon, mikor elővesszük odahaza az Igét. Meg kell *tanulni a hit* működtetését. Mi a *hitünket* arra használjuk, hogy *helyzeteket, dolgokat megváltoztassunk!*

Nagyon fontos az *elme megújítása*, mert a meg nem újított elme azt mondja továbbra is: jaj de hasogat, jaj de fáj. A megújított elme pedig a Jóel 3,10 alapján azt vallja: Én ugyan most gyengének érzem magam, de megvallom, hogy *erősvagyok a Krisztusban*, és az Ő hatalmas erejében. Ez egy jó Ige!

Bármikor képes *győzni* az, aki *használja* a hitét. A hit *szép harca* az nem más, minthogy a hívő *győz*. Te győzol. Te jössz ki a helyzetből győztesen. Mert minden *eszközt, felszerelést* az Úr *megadott* hozzá. Nekünk csak használni kell azt.

Sokszor emberek Isten tetszésére akarnak lenni, hogy én most nem teszem ezt, én megteszem azt, én leszokok erről. De igazából tudjátok, hogy mikor vagyunk *Isten tetszésére*? Akkor, amikor az ember *elfogadja* az Úr Jézust, és *követi* a Szent Szellem útmutatását.

A hatalmat és a hitet az *Igéből* lehet *nyerni*. Nekünk az *Ige* alapján és a *hitünk* alapján kell cselekedni ahhoz, hogy *gyümölcsöt* teremjünk. 700 *áldás* közül válogathatunk. Úgyhogy nagy polcrendszer kell ahhoz, hogy azt bőséggel meg lehessen rakni.

Mi *nem vallásosak* vagyunk, hanem *hitünk* van. Különbség van egy vallásos gyülekezet között és egy igei gyülekezet között. Más a látásuk, más a *hitszintjük*. A kettő egy kalap alá nem is vehető.

A *szent időzítésről*... Tegnap tapasztaltam meg egy ilyen. Délelőtt felhívott a TV szerelő, hogy ebéd után tudna jönni. Jó, – mondom –, csak nálad mikor van ebéd, az a kérdés? Visszakérdezett, hogy mi mikor ebédelünk? Mondtam, hogy mi 1 órakor. Akkor, kettőkor jön. Egy iparos embert nem lehet időben ide-oda rakosgatni, örülünk, ha jön.

Hát a családban nem igazában lelkesedett a két órának sem. Bizonyára valamelyikünk fölkiáltott az Úrhoz, mert egy óra múlva hívott megint a szerelő, hogy közbejött valami, és csak 4-5óra között tud jönni. Hallelúja. Ez az Úr szervezése volt. Te is így *add át az Úrnak az időzítést*, akár a gyülekezetbe járás vagy bármi kapcsán, mert az Úr a *legjobb szervező*.

Még egy bizonyosság a *gyász szellemével* kapcsolatban. Hallottam egy olyan bizonyosságot, hogy egy távoli rokon felvette a fekete ruhát. Aki elköltözött, az újjászületett volt, aki felvette a gyászruhát, szintén újjászületett volt.

A fekete ruhás azt mondta, hogy egyszerűen meg akart fulladni. És hallott egy belső hangot, hogy *vedd le!* A gyász szelleme, az egy démon. Nem azt mondom, hogy nem siratunk meg valakit, vagy nem kísérjük el az úgynevezett „utolsó útjára”, hanem a gyász szelleme az egy démon, aki rá akar telepedni, és teljesen el akarja *nyomni* az illetőt. S ha ajtót nyit, akkor be tud férközni.

Egy nagymértékű elnyomást jelent abból, amikor valaki beengedi a gyász szellemét, és évek, évtizedek után sem tud alóla felszabadulni. Sajnos, még keresztények körében is olykor előfordul ilyen, s ez nem jó.

Természetesen szeretettel emlékezünk arra, aki eltávozott a köreinkből, mert közöttünk volt, kedveltük. Akár ismerős volt, rokon vagy gyülekezeti tag, teljesen mindegy, de nem adjuk át magunkat annak a mélységes gyásznak, ami lelki fájdalommal jár. Az ördög ugyanis azt szeretné, hogy elnyomja az embert, a keresztényt.

Egyébként is, ne legyen esetleg bánatotok az miatt, hogy ki tartja a temetőben a szertartást. Ugyanis az eltávozott illető már nincs ott. Ő eltávozott a mennybe, s itt hagyta a földi ruháját.

Tehát az elköltözött szempontjából teljesen mindegy, hogy ki tartja a szertartást, mert őneki már olyan mindegy, ő már réges-rég az *Úrnál* van. Mire a temetésre kerül sor – mert különböző bürokrácián, adminisztráción kell keresztül menni –, addig az újjászületett hívő már az Úr dicsőségében lubickol, és az aranyutcákon jár.

Mi az Ige szemszögéből teljesen másképpen tekintünk egy ilyen esetre, mint a vallásos emberek, akik félnek. Mély fájdalommal, bánattal tekintenek a helyzetre. De nekünk az *élő Úr Jézus* ad reménységet!

Köszönjük a figyelmeteket. Légy az Ige cselekvője. Hallelúja! Minden dicsőség az Úrén! Ámen.

| A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.